

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

CAN ĐẢM AI NHƯỜNG AI ?

Viên Ông Võ gật đầu, lẩm nhẩm mấy tiếng tán đồng.
Mã Bách Bình tiếp :

- Bồn tòa hiểu, chủ nhân đã an bày một số tử sĩ trong hàng thuộc hạ chuẩn bị tùy thời cơ đối phó với bồn tòa. Nhưng tự bồn tòa cũng có an bày, ứng biến. Bất cứ sự việc chỉ xảy ra đều nằm trong cuộc an bày của bồn tòa, điều đó Viên lão có thể tin chắc ! Giả như một ngày nào đó bồn tòa chết đi thì cái cục diện này phải tan rã, không có một lực lượng nào ngăn chặn sự tan ra đó được ! Bồn tòa hy vọng chủ nhân không hành động một cách quá nông nổi !

Mồ hôi lạnh đầm đìa thấm nơi vầng trán của Viên Ông Võ.

Mã Bách Bình cười :

- Hẳn Viên lão cũng hiểu cái chức tổng giám này chẳng phải bồn tòa nhờ ai đề bạt mà có mà chính bồn tòa tự sức tranh thủ đấy ! Hoàn toàn do sức lực của bồn tòa đấy ! Nếu chủ nhân muốn trở thành một tay không chế Võ lâm thì không gì hơn là chủ nhân nên công khai thành thật cho bồn tòa biết chứ còn cứ lấy thái độ nửa đùa nửa khinh để đối xử với bồn tòa, xem bồn tòa như một công cụ, một kẻ chỉ biết nhắm mắt cúi đầu, chỉ biết dốc hết tâm lực tuân hành mọi mạng lệnh để chờ khi quả chanh hết nước lại vất bỏ đi thì quả thật là một nhầm lẫn quan trọng tai hại phi thường.

Viên Ông Võ đáp :

- Thuộc hạ sẽ chuyển cáo cái ý của tổng giám đến chủ nhân.

Mã Bách Bình tiếp :

- Võ công của bồn tòa do chủ nhân truyền thọ, bồn tòa không hề quên ơn trọng. Ngày nào chủ nhân còn sống ngày đó bồn tòa không bội phản. Hơn thế bồn tòa sẽ cố gắng hết sức mình để phù trợ chủ nhân. Tuy nhiên nếu chủ nhân tự dứt tuyệt con đường tiến thì hậu quả như thế nào chủ nhân phải tiếp thọ thế ấy. Không thể oán trách bồn tòa được !

Viên Ông Võ thốt :

- Tổng giám hiểu sai về chủ nhân quá nhiều !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Chủ nhân là Hận Thiên Ông Thượng Quan Ngô Dự, chính Yến Thanh cho bồn tòa biết như vậy. Điều đó chẳng đáng buồn cười sao ? Trong tình hình này chủ nhân làm sao mà đòi hỏi một sự tận tâm tận lực nơi bồn tòa được chứ ! Người trong cuộc không hiểu chủ nhân của mình mà người ngoài cuộc thì rõ như lòng bàn tay ! Mĩa mai thật !

Viên Ông Võ nín lặng.

Mã Bách Bình tiếp :

- Bồn tòa không chấp nhận cho ai có hành vi bất lợi đối với Yến Thanh.

Viên Ông Võ trầm giọng :

- Con người đó còn sống là chúng ta bất lợi lớn !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Bỏn tòa không tưởng như vậy. Hiện tại y là đối tượng mà bất cứ tổ chức nào cũng muốn tranh thủ làm một phụ tá, ngoài ra y biết rõ những tổ chức nào hiện đang giành ảnh hưởng trên giang hồ. Muốn biết bí mật của địch là cứ hỏi y, không cần tìm đâu xa !

Viên Ông Võ gật đầu :

- Nếu vậy thì thuộc hạ sẽ trình lại với chủ nhân những gì tổng giám đã dẫn giải !

Mã Bách Bình tiếp :

- Nguyên nhân sự thất bại của Thiên Ma Lệnh Chủ là quá chuyên quyền mà chủ nhân cũng thất sách ở chỗ đặt mình vào địa vị của lệnh chủ, bây giờ thì chúng ta quá lộ liễu rồi, mọi hoạt động không còn dễ dàng như lúc nào còn âm thầm trong bóng tối. Giả như buổi ban sơ nếu chủ nhân thương lượng với bốn tòa thì bốn tòa đã ngăn chặn rồi ! Hiện tại có hối tiếc cũng chẳng còn kịp nữa ! Do đó bốn tòa mới quyết định bảo tồn Yến Thanh để giúp chúng ta tìm tung tích địch.

Viên Ông Võ thốt :

- Nhưng y là người của Cửu Lão Hội !

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Không phải ! Y bị Cửu Lão Hội lợi dụng thôi !

Viên Ông Võ không tin :

- Lấy gì làm chắc ?

Mã Bách Bình đáp :

- Mẹ con Liên Khiết Tâm thống hận Cửu Lão Hội cực độ, họ giết khá nhiều người trong tổ chức đó song họ lại bảo hộ Yến Thanh. Điều đó đủ chứng minh y không thuộc Cửu Lão Hội !

Viên Ông Võ hỏi :

- Tổng giám nói rằng đứa con đó là con của Liên Khiết Tâm ?

Mã Bách Bình gật đầu :

- Phải ! Nàng tư thông với em chồng là Mạt Tử sanh ra hấn. Lúc hấn lên năm tuổi bị người ta mang đi một nơi chuyên huấn luyện cách giết người. Hiện tại thì hấn đã thành tài nên ly khai sư môn xuất đạo hành sự. Trời sanh hấn là tay giết người, chiêu thức của hấn chẳng có gì xuất sắc nhưng lại phi thường thực dụng, mỗi lần hấn vung kiếm là mỗi lần kiếm đâm máu, không sai một nhát !

Viên Ông Võ hỏi :

- Họ thuộc về cánh nào ?

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Điều đó đáng lẽ Viên lão biết rành hơn bốn tòa !

Viên Ông Võ lắc đầu :

- Thuộc hạ không biết mảy may !

Mã Bách Bình lại cười :

- Đó cũng là một bằng cứ chứng tỏ Viên lão không được tín nhiệm lắm bên cạnh chủ nhân. Một việc như vậy lại không biết mảy may thì đáng trách thật. Thiên Ma Giáo đầu tiên do Tứ Bá Thiên hợp nhau sáng lập. Tứ Bá Thiên là Thiên Tàn Môn Chủ Bạch Phúc, Thiên Hận Môn Chủ Thượng Quan Ngô Dự, Thiên Âm Môn Chủ Quách Tâm Luật và Thiên Dục Môn Chủ Tân Tương Y. Trong bốn vị đó chỉ có Bạch Phúc là có thực lực hùng hậu nhất cho nên lão ta được ba người kia suy tôn làm linh chủ, chấp chưởng Thiên Ma Lĩnh.

Viên Ông Võ hỏi :

- Còn hiện tại ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Hiện tại thì quyền uy thuộc về Hận Thiên Môn ! Còn hai môn phái kia vì thế yếu phải nhượng bộ. Nhưng mấy lúc sau này họ chấn chỉnh môn hộ, tăng cường nhân thủ nên giờ đây họ có thực lực rất hùng hậu, tinh thế của họ ngang ngửa với Thiên Hận Môn của Thượng Quan Ngô Dự.

Viên Ông Võ hỏi :

- Do đâu tổng giám biết rành thế ?

Mã Bách Bình đáp :

- Ngân Phượng cho bốn tòa biết nàng là truyền nhân của Thiên Dục Môn Chủ. Nàng không liên quan gì đến mẹ con Liên Khiết Tâm cả, do đó bốn tòa suy diễn ra mẹ con Liên Khiết Tâm là thuộc hạ của Thiên Âm Môn Chủ.

Viên Ông Võ kinh ngạc :

- Ngân Phượng làm sao dính dấp với Thiên Dục Môn Chủ được ?

Mã Bách Bình Thốt :

- Cái đó đáng lẽ phải hỏi nơi các vị ! Các vị luôn luôn bám sát cạnh nàng làm cái việc giám thị vậy mà vẫn để lọt người của Thiên Dục Môn vào tận trung tâm dẫn dụ đi một tay đắc lực. Các vị sơ xuất như thế rồi sẽ ăn làm sao, nói làm sao với chủ nhân đây?

Viên Ông Võ lộ vẻ kinh hoàng :

- Thuộc hạ không hề hay biết sự tình. Ngân Phượng vốn tính thích chung chạ với nam nhân, hơn nữa sự chung chạ đó trở thành một nhu cầu cho nàng vì nàng luyện võ công Thiên Tàn. Bọn thuộc hạ vì lẽ đó mà lơ là quản thúc nàng...

Mã Bách Bình cười lạnh :

- Hôm nay bốn tòa có gặp nàng. Nàng yêu cầu bốn tòa giao trọn Cảnh Thái Tiêu Cực cho nàng để tăng cường nhân thủ củng cố thực lực Thiên Dục Môn.

Viên Ông Võ chớp mắt :

- Tổng giám đáp ứng ?

Mã Bách Bình hừ một tiếng :

- Không đáp ứng mà được à ? Cảnh Thái Tiêu Cục đã từ lâu âm thầm thuộc về nàng. Bất quá nàng hỏi để có tiếng vậy thôi, dù không hỏi nàng vẫn có thể xử dụng đám người đó như xử dụng thuộc hạ chân chánh của nàng.

Viên Ông Võ hỏi :

- Sao tổng giám không cáo tố với chủ nhân ?

Mã Bách Bình bủ môi :

- Ai là chủ nhân ? Chủ nhân ở đâu ? Có mặt mày hình dáng như thế nào ? Nếu gặp người giả thì sao ? Viên lão thì mới được trọng dụng đây, còn Liễu Bất Thanh là con người nông nổi, nếu nhờ mụ làm trung gian chuyển đạt tin tức thì có lẽ mụ dám không chuyển đạt mà còn lại dẫn người đi phá tan Cảnh Thái tiêu Cục nữa đấy. Chẳng những mụ không thu hoạch được ích lợi gì, trái lại còn đuổi dồn người ta xích lại gần nhau gấp !

Viên Ông Võ xuất mồ hôi lạnh :

- Thuộc hạ phải cho chủ nhân hay mới được !

Mã Bách Bình thốt :

- Nghiệp vụ từ Kim Lăng chính bốn tòa chấp nhận trực tiếp từ Thiên Ma Lệnh Chủ nên bốn tòa có quyền làm chủ các nghiệp vụ đó. Viên lão muốn nói gì với chủ nhân thì nói song nên khuyên chủ nhân đừng có nhúng tay vào ngăn trở phá hoại. Viên lão nên hiểu để cho Thiên Dục Môn có cơ sở công khai hoạt động là chúng ta có lợi hơn nhiều!

Viên Ông Võ gật đầu :

- Phải ! Chủ nhân từng bảo là tổng giám có quyền quyết định mọi việc. Bất quá thuộc hạ báo cho chủ nhân hay để phòng bị vậy thôi !

Mã Bách Bình điểm một nụ cười :

- Viên lão cẩn thận nhé ! Đừng để cho địch theo dấu biết được cơ sở của chủ nhân rồi tuyên bố tin tức ra giữa giang hồ !

Viên Ông Võ cười nhẹ :

- Tổng giám yên trí ! Chỗ ở của chủ nhân mười phần bí mật, nhất định không ai truy ra đâu ! Dù có theo dấu của thuộc hạ cũng vô ích !

Mã Bách Bình gật đầu :

- Vậy là tốt !

Rồi y hỏi :

- Viên lão có muốn bốn tòa phái người hộ tống chăng ?

Viên Ông Võ vội khoát tay :

- Khỏi ! Thuộc hạ dè dặt là được rồi !

Lão vòng tay chào bước đi, một lúc sau khuất dạng trong bóng đêm.

Mã Bách Bình mỉm cười, cho thuộc hạ về hết rồi một mình bước về hướng thuyền của Yến Thanh.

Thuyền của Yến Thanh lướt đi không xa lắm, chỉ một lúc sau Mã Bách Bình theo kịp.

Còn cách xa xa y gọi :

- Đại thơ ! Dừng thuyền lại một chút cho tiểu đệ hỏi thăm Yến huynh mấy câu !

Bạch Kim Phụng đáp :

- Lãng tử còn say nào đã tỉnh đâu mà người muốn đối thoại !

Mã Bách Bình tiếp :

- Đại thơ đối người mà làm gì ! Yến huynh không say rượu đâu !

Bạch Kim Phụng hỏi :

- Làm sao người biết ?

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Tiểu đệ còn biết nhiều hơn nữa kìa ! Cứ theo lý thì trong sáu giờ nữa Yến huynh mới tỉnh lại. Nhưng tiểu đệ có việc trọng yếu phi thường cần phải luận đàm với Yến huynh ngay !

Bạch Kim Phụng thốt :

- Không được ! Y chưa tỉnh không nên làm kinh động y !

Mã Bách Bình phi thân xuống thuyền.

Ba nữ nhân đều lộ thần sắc giới bị, sẵn sàng xuất thủ.

Mã Bách Bình mỉm cười ;

- Các vị lầm rồi ! Tại hạ nào có ác ý ! Tại hạ có một hoàn thuốc đây, cho Yến huynh uống là Yến huynh tỉnh lại liền. Tỉnh sớm song chẳng hại đến sức khỏe của Yến huynh !

Y trao ra một hoàn thuốc màu đỏ.

Liên Liên tiếp lấy đưa lên mũi ngửi.

Mã Bách Bình tiếp :

- Hòa tan trong nước rồi cho y uống.

Liên Liên đưa lưỡi nếm hoàn thuốc đoạn bỏ vào chén trà rồi dùng mọi cách thử xem có độc hay không.

Cuối cùng nàng thốt :

- Đa tạ Mã gia ! Đây là hoàn thuốc Ninh Thần ích Ngươn rất hiếm quý.

Mã Bách Bình đáp :

- Không cần phải tạ ơn tại hạ ! Tại hạ được người ta ủy thác mang hoàn thuốc đến cho Yến huynh.

Bạch Kim Phụng hỏi gấp :

- Ai ?

Mã Bách Bình cười nhẹ :

- Một nữ nhân có giọng nói rất ấm dịu, rất tiếc lại che kín mặt. Nàng xưng là bạn của Yến huynh trong kiếp trước, xem ra Yến huynh quả là tay phong lưu !

Bạch Kim Phượng trâm gương mặt :

- Nói nhảm ! Người nên nghiêm chỉnh một chút, Mã Bách Bình !

Mã Bách Bình vẫn cười :

- Trước mặt đại thư tiểu đệ có bao giờ dám đùa cợt ! Người ta nhờ làm sao, bảo thế nào thì tiểu đệ làm y theo như vậy, thuật đúng lời của người ta chứ không hề thêm bớt !

Liên Liên và Tích Tích cùng nhìn nhau biến sắc, Liên Liên hỏi gấp :

- Nữ nhân đó xưng là bạn của Yến gia trong kiếp trước ?

Mã Bách Bình gật đầu :

- Phải ! Chắc cô nương biết nàng ?

Liên Liên mỉm cười :

- Biết thì không ! Kỳ quái thì có ! Kỳ quái ở chỗ bỗng dưng lại xuất hiện thêm một người !

Mã Bách Bình thốt :

- Nếu hai cô nương biết thì xin cho tại hạ hiểu với ! Chừng như nữ nhân đó có thân phận trọng yếu lắm. Nàng xuất hiện có Liên Khiết Tâm, Kim Đại Nương hầu hai bên, hai người này đối với nàng cực kỳ tôn kính tựa hồ nữ nhân là người lãnh đạo mà họ là thuộc viên !

Liên Liên kêu lên :

- Kỳ quái ! Có việc như vậy à ! Nàng ấy là ai chứ ?

Mã Bách Bình chưa kịp đáp, một thanh âm vang lên :

- Thiên Âm Tiên Tử Quách Tâm Luật !

Thinh âm do Yến Thanh phát ra.

Bao nhiêu người đều giật mình !

Liên Liên kêu to :

- Yến gia ! Yến gia tỉnh lại rồi !

Yến Thanh uể oải ngồi dậy đáp :

- Thực ra tại hạ tỉnh từ lâu rồi mà hầu như không bao giờ bị mê man cả. Chẳng rõ tại sao chân khí ứ lại, vận dụng cách nào cũng không làm cho khí ứ đó lưu chuyển được. Nhờ được lực xung phá tại hạ mới khoan khoái trở lại.

Tích Tích hỏi :

- Thế ra mọi việc xảy ra Yến gia biết hết ?

Yến Thanh gật đầu :

- Biết hết, có điều tại hạ vô phương cử động !

Mã Bách Bình hỏi :

- Yến huynh có đùa không ? Yến huynh nói nữ nhân đó là Quách Tâm Luật ?

Yến Thanh gật đầu :

- Phải ! Tại hạ có gặp nàng, là chính nàng tố cáo cho tại hạ biết.

Mã Bách Bình lắc đầu :

- Khó có thể như vậy lắm ! Nàng còn trẻ quá mà !

Yến Thanh tiếp :

- Suy qua dáng dấp tại hạ ước đoán nàng trong lứa hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi thôi và phải rất tuyệt đẹp !

Mã Bách Bình cau mày :

- Thiên Âm Tiên Tử là môn chủ Thiên Âm Môn, một trong Tứ Bá Thiên, một đại thế lực của Thiên Ma Giáo. Con người đó sao còn trẻ quá ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Có những người chúng ta nhìn dung mạo không thể đoán đúng là trẻ tuổi hay cao niên !

Mã Bách Bình thốt :

- Cứ theo lời Ngân Phượng thì Thiên Âm tiên Tử Quách Tâm Luật cũng có bảy tám mươi tuổi. Cớ sao lại còn trẻ quá như thế này ? Khó tin thật !

Yến Thanh hỏi :

- Đại tẩu nói với Mã huynh từ lúc nào ?

Mã Bách Bình đáp :

- Sau khi ly khai Hoa Thanh Tử tại hạ gặp tiện nội. Tiện nội đưa tại hạ về Cảnh Thái Tiêu Cục cho tại hạ biết nàng là đại biểu của một trong Tứ Bá Thiên. Vị Tứ Bá Thiên này là môn chủ Thiên Dục Môn tên Tần Tương Y. Nàng yêu cầu tại hạ nhượng Cảnh Thái Tiêu Cục cho nàng làm căn cứ.

Yến Thanh hỏi :

- Mã huynh có đáp ứng không ?

Mã Bách Bình đáp :

- Không đáp ứng cũng không được. Nàng đã âm thầm hạ thủ đoạn khống chế toàn bộ nhân số trong Cảnh Thái Tiêu Cục từ lâu. Hà huống tại hạ cũng muốn thế. Có như vậy mới gây thêm phiền phức cho Hận Thiên Lão Quái ! Nội tình của Tứ Bá Thiên chính nàng cáo giác cho tại hạ biết. Tại hạ nóng gặp Yến huynh để thông báo tin tức đó, hỏi ra mới hay là người trong Thiên Hận Môn kéo đến đây định sát hại Yến huynh. Tại hạ lập tức đến nơi ngăn trở. Dọc đường gặp người trong Thiên Âm Môn.

Yến Thanh thở dài :

- Bí mật của Thiên Ma Giáo cuối cùng đã bị khám phá rồi ! Trong số bốn đại ma đầu thì đã chết hai, còn hai. Nếu không trừ diệt hai người còn lại đó thì thiên hạ vẫn còn bị nhiễu nung như thường.

Mã Bách Bình hỏi :

- Hai người nào còn lại ?

Yến Thanh đáp :

- Hận Thiên Ông và Thiên Dục Môn Chủ !

Mã Bách Bình hỏi :

- Không kể Thiên Âm Tiên Tử ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Tại hạ thấy Quách Tâm Luật không thể là người ở cỡ bảy tám mươi được. Tại hạ nghĩ nữ nhân đó là truyền nhân của Thiên Âm Môn Chủ. Quách Tâm Luật chân chánh đã chết rồi nên nhận tiếp vị và lấy luôn cái tên đó mà dùng !

Mã Bách Bình chớp mắt :

- Nàng không có ý mưu đồ nghiệp bá trong Võ lâm ?

Yến Thanh trầm ngâm một chút :

- Theo lý thì không thể ! Bởi nàng chưa già, ở cái lứa tuổi đó nàng chưa có cai đã tâm khoáng đại như các lão ma đầu, cũng như Mã huynh và Bạch môn chủ vậy đó ! Chúng ta hiếu thắng, hiếu danh, hiếu động thì có. Mà dù có cũng chẳng đến nỗi quá ngông cuồng như những đại ác ma !

Mã Bách Bình cảm khái vô cùng.

Yến Thanh nói được câu đó là chàng đã hiểu con người của y ! Chàng vừa chứng minh cho y là con người tốt, y còn mong muốn gì hơn là người ta đừng nghi ngờ y có dã tâm !

Y buông tiếng thở dài thốt :

- Chẳng hiểu tại sao những người đó lại tàn bạo cực độ ! Gia phụ bị ảnh hưởng nặng của Hận Thiên Ông đến nỗi mờ mịt đạo lý, càng ngày càng có hành vi tội lỗi và càng ngày càng say sưa tiếp tục những hành vi đó !

Yến Thanh thở dài không đáp.

Mã Bách Bình tiếp tục đàm thoại với Yến Thanh một lúc nữa.

Trước khi cáo biệt y thốt :

- Hiện tại với cái chết của Liễu Bất Thanh thì Viên Ông Võ trở thành người duy nhất tiếp cận với Hận Thiên Ông. Tại hạ đã ước định với Liên Khiết Tâm theo dấu lão ta, hy vọng nàng tìm được chỗ ở của Hận Thiên Ông. Phần tại hạ cũng bố trí một hệ thống trinh thám. Muốn cho hành động có kết quả tại hạ cần phải đích thân điều khiển hành động đó. Tại hạ có ý thỉnh Yến huynh tiếp trợ một tay. Giả như Yến huynh đã khôi phục nguyên trạng rồi thì hai chúng ta cùng đi, biết đâu cái may đang chờ ta !

oOo